

РЕШЕНИЕ

№ 3605

гр. София, 26.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 29.02.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **28** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.405 от Кодекса на труда /КТ/.

По жалба на [фирма] срещу Предписания №1 и №2 по протокол от 14.08.2014 г., издадени от началника на отдел „Административно, информационно и правно обслужване“ и главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, е било образувано адм.дело №9418/2014 г. по описа на АССГ.

С Решение №1382/09.03.2015 г. по дело №9418/2015 г. АССГ, II о., 38-ми състав отменил оспорените предписания, като издадени в противоречие с материалния закон и несъответстващи на целта на закона-чл.146, т.4 и т.5 АПК.

По касационна жалба на ответника, с Решение №13969/14.12.2015 г., постановено по адм.дело №7971/2015 г. по описа на Върховен административен съд, ВАС, VI о. обезсилил решението на АССГ, поради неконституирането на надлежния ответник в първоинстанционното производство-Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, в случая, и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

При новото разглеждане на делото от АССГ под №28/2016 г., жалбоподателят- на [фирма] се представлява от адв.Т., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разноските, направени при първоначалното разглеждане на делото.

Новоконстиуираният ответник- Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ се представлява от юрисконсулт Р., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане разноски.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорените ПАМ.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, вр.чл.144 АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

[фирма] е вписано като предприятие, което осигурява временна работа по реда на Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/ под №4 от 16.03.202г. в регистъра по чл.74л от закона.

На 23.12.2011г. е сключен Договор №371 за услуги по осигуряване на временна работа, между [фирма] като предприятие, осигуряващо временна работа, от една страна, и [фирма], като предприятие ползвател, от друга страна. По силата на този договор [фирма] наема самостоятелно работници на длъжността шивачи на кожа, които изпраща при [фирма] за изпълнение на временна работа под ръководството и контрола на [фирма]. Сред договорените задължения на [фирма] са и задълженията да определи работното място, където ще се изпълнява работата и да направи оценка на риска; да осигури физиологичен режим на работа и почивка; да инструктира работника за условията за безопасна работа и защита на здравето.

На 06.08.2014г. и в периода от 12.08.2014 г. до 14.08.2014 г. ответникът е извършил проверка на шивашка фабрика, стопанисвана от [фирма], намираща се в [населено място], териториална зона под мотел „И.“. При проверката е установено, че работното помещение, оборудването, работната площадка и работните места се използват и от работници на [фирма].

Ответникът приел, че шивашката фабрика се използва съвместно от двете предприятия. В тази връзка е издал Предписание №1, с което е предписал да се сключи писмен договор по чл.18 от ЗЗБУТ, с който двете предприятия да осигурят здравословни и безопасни условия на труд, и да се информират взаимно за рисковете при работа и координират дейностите си за предпазване на работещите от тези рискове. Издадено е и Предписание №2, с което ответникът е предписал двете предприятия да изградят обща група по здравословни и безопасни условия на труд в съответствие с чл.31 ал.2 от ЗЗБУТ.

[фирма] е оспорило дадените предписания пред изпълнителния директор на „Изпълнителна агенция по труда“ като е изложило доводи, че не развива дейност и не използва шивашката фабрика, а само изпраща работници на временна работа в предприятието ползвател. С Решение изх.№0104-21007 от 09.09.2014 г., изпълнителният директор на „Изпълнителна агенция по труда“ е отхвърлил жалбата като неоснователна.

С писмо вх.№26-659 от 15.09.2014г. до МТСП жалбоподателят е поискал становище приложими ли са разпоредбите на чл.18 и чл.31 ал.2 ЗЗБУТ в отношенията между предприятието, което осигурява временна работа, и предприятието ползвател.

С писмо изх.№26-659 от 26.09.2014г. директорът на дирекция „Трудово право, общественно осигуряване и условия на труд“ при МТСП е отговорил, че в случаите, когато има сключен трудов договор с предприятие, което осигурява временна работа, и работникът е изпратен да извършва работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол, не са налице предпоставките на чл.18 и чл.31 от ЗЗБУТ.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните

правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице, легитимирано да го оспори, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат-чл.147, ал.1 от АПК. Спазен е и преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК, вр.чл.405 от КТ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените предписания-ПАМ са издадени от компетентен орган- чл. 404, ал. 1 във вр. с чл. 399, ал. 1 от КТ и чл. 21, ал. 4, т. 1 от Устроителния правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" /Приет с ПМС № 2 от 13.01.2014 г., Обн. в ДВ бр. 6 от 21.01.2014 г./; при спазване на изискуемата форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК и на административнопроизводствените правила, за което страните и не спорят.

Спорът между страните е за съответствието на ПАМ с материалноправните разпоредби.

Съгласно чл. 18 от ЗЗБУТ, когато един обект, работно помещение или оборудване, работна площадка или работно място се използват от няколко предприятия или организации, работодателите съвместно по писмена договореност осигуряват здравословни и безопасни условия на труд, информират се взаимно за рисковете при работа и координират дейностите си за предпазване на работещите от тези рискове.

Съгласно чл.31 ал.2 от ЗЗБУТ, когато на един обект, работна площадка или работно място се извършват работи и дейности от няколко предприятия или организации, се изгражда общ комитет /група/ по здравословни и безопасни условия на труд.

Целта на цитираните разпоредби е предприемането на действия от няколко работодатели за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, взаимна информираност за рисковете при работа и координация относно дейностите за предпазване на работещите от тези рискове, като горепосочените действия се постигат въз основа постигнати договорености между работодателите, обективирани в писмен акт / чл. 18 / и пряко ангажиране на всеки работодател, респ. участие на работещите при всеки един от тях с оглед осигуряване на гарантираното от КТ и ЗЗБУТ право на здравословни и безопасни условия на труд- чл. 30, ал. 2 от ЗЗБУТ / чл. 31, ал. 2 от ЗЗБУТ /.

Въпросите, на които следва де се даде отговор, във връзка с приложението на материалния закон са: Възниква ли съвместно използване на обект, работно помещение или оборудване, работната площадка или работното място в случаите, когато един работодател приема работници на друг работодател за извършване на временна работа при условията на чл.107р и следващите от КТ; Разпоредбите на чл. 18 и чл. 31, ал. 2 от ЗЗБУТ намират ли приложение винаги когато на даден обект престоират труд работници на няколко работодатели и в частност при наемане на работна ръка, чрез предприятие, което осигурява временна работа -раздел V. /Нов - ДВ, бр. 7 от 2012 г., в сила от 5.12.2011 г./ КТ.

В тази връзка, като съобрази:

- разпоредбата на чл. 107р, ал.1 КТ предвиждаща, че в трудовия договор с предприятие, което осигурява временна работа, се уговаря, че работникът или служителът ще бъде изпратен за изпълнение на временна работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол;

- разписаните в раздел VIIIв КТ задължения на двете предприятия: на предприятието,

осигуряващо временна работа: да начислява и изплаща трудовото възнаграждение, да води трудовата документация, да извършва социалното и здравно осигуряване на работниците – чл.107с ал.5 от КТ; на предприятието ползвател /чл.107т, ал.1 от КТ/, сред които са задълженията да определи работното място, където ще се изпълнява работата; да връчи на работника преди започване на работата длъжностна характеристика; да инструктира работника или служителя за безопасното и здравословното изпълнение на работата; да предоставя на работника или служителя информация съгласно изискванията на Закона за здравословни и безопасни условия на труд и нормативните актове по прилагането му; да застрахова работника или служителя за своя сметка при условията и по реда на чл. 52 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд;

- обстоятелството, че отношенията между предприятието, което осигурява временна работа, и предприятието ползвател, се уреждат с писмен договор, съдържанието на който е регламентирано в чл.107у от КТ, като в сключения такъв в случая изрично е предвидено задължението на дружеството-ползвател / [фирма] / да определи работното място, където ще се изпълнява работата и да направи оценка на риска; да осигури физиологичен режим на работа и почивка; да инструктира работника за условията за безопасна работа и защита на здравето;

- факта, че в проверения обект се осъществява производствена дейност само на предприятието ползвател /а не съвместна производствена дейност на две предприятия/,

АССГ, в този съдебен състав обуславя извод, че не е налице съвместно използване на един обект от две предприятия. В обекта се осъществява единствено работата, осигурена от предприятието-ползвател-"А. Б. Е.", в случая, и при ползване на неговото оборудване. Регламентацията в раздел VIIIв КТ изключва съвместното използване на един обект от две предприятия. Предвидената законово възможност за наемане на работна ръка, чрез предприятие, което осигурява временна работа действително цели насърчаване на работодателите да наемат работници, като по този начин се намали процента на безработица, без това да накърнява осигуряването на гарантираното от КТ и ЗЗБУТ право на здравословни и безопасни условия на труд. Гаранция за това е предвидената в разпоредбата на чл. 107у, ал. 3 от КТ солидарна отговорност между двете дружества- което осигурява временна работа и което е ползвател.

Това не означава, обратно на твърдението на ответника, че единият от работодателите /и то именно жалбоподателят/ е поставен в по-неблагоприятно положение, като на практика по силата на чл.107у, ал.3 КТ е принуден да търпи недобросъвестното поведение на другия работодател, респ. в качеството си на работодател / чл. 275 от КТ / е поставен в положение при наличие на риск за негов работник, да не е в състояние да изиска преустановяване на действието- източник на риска от дружеството ползващо наетата от него работна ръка. Този риск, който по силата на закона носи работодателят, осигуряващ временна работа, може да бъде разпределен във вътрешните му отношения с предприятието ползвател чрез договора по чл.107у, ал.1 КТ, което е изцяло в сферата на свободата на договаряне /чл.107у, ал.12, т.10 КТ/.

С оглед на изложеното, обжалваните ПАМ са издадени в противоречие с материалния закон, тъй като не са налице фактическите основания, пораждащи разписаните в чл.18 и чл.31 ал.2 от ЗЗБУТ задължения, чието изпълнение е наредено с тях.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, своевременно упражненото искане за присъждане на разноски за производството следва да бъде уважено за доказан им размер-50 лева-заплатена държавна такса.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то и чл.143, ал.3 и ал.4 АПК от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], Предписания №1 и №2 по протокол от 14.08.2014 г., издадени от началника на отдел „Административно, информационно и правно обслужване“ и главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на „М. Б.“ О., ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: